

Til Red. af „Kvinden og Samfundet“.

De har bedt mig om et Bidrag til Fru Thoresens Karakteristik, og skjøndt jeg ængstes ved at komme ind iblandt Digtere og Forfattere med mine mangelfulde Linier, følger jeg dog Deres Opfordring, fordi den giver mig Lejlighed til ogsaa paa denne Maade at takke Fru Thoresen for den store Forøgelse i mit Livs Rigdom, som det mangeaarige Bekjendtskab med hende har bragt mig. —

Da jeg som A. Munchs Hustru kom til Norge i 1866, traf jeg snart Fru Thoresen. Hendes Skjønhed, Varme og umiddelbare Veltalenhed henrev mig, men undertiden forbløffede hun mig ved sine Tanker og Paastande, og der var „Mangt og Meget“, jeg ikke kunde gaa med til. —

Hendes Børn var dengang alle uconfirmerede. Hun arbejdede strengt, tidlig og sildig, for at holde Huset oppe og Klæderne i Orden, men al den Tid, det var hende muligt at samle, blev anvendt til de litteraire Arbejder, der skulde skaffe Livets Ophold til dem alle. Hun fortalte mig, at hun for dog at leve lidt med Børnene samlede dem om sig en Times tid hver Dag, og fremkom da med mangt et Tankeproblem, der netop beskæftigede hende, men selvfølgelig laa langt over deres Horizont; ved at tale højt om det og af og til fremkalde et Spørgsmaal eller en Bemærkning fra de umyndige Tilhørere, fik hun saa undertiden et uventet Lysglimt eller nyt Stof. Men naar hun saa efter denne Aandsgymnastik i Hjemmet, hvor hun havde vejret ethvert for og imod, pludselig kom med en fuldfærdig Slutning, der skulde antages, saa maatte jeg ofte sige: „nej, holdt Fru Thoresen! vent nu lidt! jeg har jo aldrig tænkt den Tanke før, jeg maa have Tid til at prøve, om den passer for mig!“ Disse Samtaler blev da ogsaa for mig til Oplysning og Udvikling. — En lille Svaghed aflurede jeg hende i den Tid; hun var undertiden gjerlig paa sine gode Indfald; hun nænnede ikke at spille dem i Samtalen, men vilde spare dem op til den Bog, der var under Arbejde. Sligt mærker man aldrig mere. —

Naar en Bog var færdig, tog hun sig en sjelden Gang en Fridag. Hun havde lovet at komme „af sig selv“ til os,